Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

8. september 2022*

»Præjudiciel forelæggelse – ophavsret og beslægtede rettigheder – radio- og TV-udsendelse via satellit og viderespredning pr. kabel – direktiv 93/83/EØF – artikel 1, stk. 3 – begrebet »viderespredning pr. kabel« – den, der foretager viderespredningen, er ikke en kabeldistributør – samtidig, uændret og uforkortet viderespredning via satellit af radio- og TV-udsendelser beregnet til almenheden, der foretages af en hotelvirksomhed gennem en parabolantenne, et kabel og TV- eller radiomodtagere – foreligger ikke«

I sag C-716/20,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Supremo Tribunal de Justiça (øverste domstol, Portugal) ved afgørelse af 10. november 2020, indgået til Domstolen den 31. december 2020, i sagen

RTL Television GmbH

mod

Grupo Pestana S.G.P.S. SA,

SALVOR – Sociedade de Investimento Hoteleiro SA,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, E. Regan, og dommerne I. Jarukaitis, M. Ilešič (refererende dommer), D. Gratsias og Z. Csehi,

generaladvokat: G. Pitruzzella,

justitssekretær: ekspeditionssekretær M. Ferreira,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 1. december 2021,

efter at der er afgivet indlæg af:

– RTL Television GmbH ved advogado J.P. de Oliveira Vaz Miranda de Sousa,

* Processprog: portugisisk.

– Grupo Pestana S.G.P.S. SA og SALVOR – Sociedade de Investimento Hoteleiro SA ved advogado H. Trocado,

– Europa-Kommissionen ved É. Gippini Fournier, B. Rechena og J. Samnadda, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 10. marts 2022,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 1, stk. 3, i Rådets direktiv 93/83/EØF af 27. september 1993 om samordning af visse bestemmelser vedrørende ophavsrettigheder og ophavsretsbeslægtede rettigheder i forbindelse med radio- og TV-udsendelse via satellit og viderespredning pr. kabel (EFT 1993, L 248, s. 15).

2 Denne anmodning er blevet forelagt i forbindelse med en tvist mellem RTL Television GmbH (herefter »RTL«), på den ene side, og Grupo Pestana S.G.P.S. SA, (herefter »Grupo Pestana«) og SALVOR – Sociedade de Investimento Hoteleiro SA (herefter »Salvor«), på den anden side, vedrørende tilrådighedsstillelse uden forudgående tilladelse af en RTL-kædes udsendelser på hotelværelser, der drives af sidstnævnte.

Retsforskrifter

Folkeretten

TRIPs-aftalen

3 Aftalen om handelsrelaterede intellektuelle ejendomsrettigheder (herefter »TRIPs-aftalen«), der blev undertegnet i Marrakesh den 15. april 1994, og som udgør bilag 1 C til overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO), blev godkendt ved Rådets afgørelse 94/800/EF af 22. december 1994 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af de aftaler, der er resultatet af de multilaterale forhandlinger i Uruguay-rundens regi (1986-1994) (EFT 1994, L 336, s. 1).

4 TRIPs-aftalens artikel 9 med overskriften »Forbindelse med [Bernerkonventionen]« bestemmer følgende i stk. 1:

»Medlemmerne skal efterkomme artikel 1 til 21 i [Bernerkonventionen til værn for litterære og kunstneriske værker (Parisakten af 24. juli 1971), som affattet efter ændringen af 28. september 1979 (herefter »Bernerkonventionen«)] og tillægget dertil. […]«

5 Denne aftales artikel 14 med overskriften »Beskyttelse af udøvende kunstnere, fremstillere af fonogrammer (lydoptagelser) samt radio- og fjernsynsforetagender« bestemmer i stk. 3:

»Radio- og fjernsynsforetagender skal have ret til at forbyde følgende handlinger, dersom de udføres uden deres tilladelse: fæstnelse, reproduktion af en således fæstnet udsendelse og fornyet trådløs

radio- og fjernsynstransmission samt viderebringelse til offentligheden af fjernsynstransmission af samme. Hvis medlemmerne ikke indrømmer radio- og fjernsynsforetagenderne sådanne rettigheder, skal de gøre det muligt for indehaverne af ophavsrettighederne for den pågældende radio- og fjernsynstransmission at forhindre nævnte handlinger, jf. dog bestemmelserne i [Bernerkonventionen].«

Bernerkonventionen

6 Bernerkonventionens artikel 11 bis, stk. 1, fastsætter følgende:

»Ophavsmænd til litterære og kunstneriske værker har eneret til at tillade:

[…]

II) enhver offentlig gengivelse med eller uden tråd af det radioudsendte værk, når denne gengivelse iværksættes af en anden organisation end den oprindelige;

[…]«

Romkonventionen

7 I henhold til artikel 3, litra g), i den internationale konvention om beskyttelse af udøvende kunstnere, fremstillere af fonogrammer samt radio- og fjernsynsforetagender, udfærdiget i Rom den 26. oktober 1961 (herefter »Romkonventionen«), forstås ved »videreudsendelse« i denne konvention, »at en udsendelse fra et radio- eller fjernsynsforetagende samtidig udsendes af et andet radio- eller fjernsynsforetagende«.

8 Denne konventions artikel 13 med overskriften »Minimumsbeskyttelse af radio- og fjernsynsforetagender« har følgende ordlyd:

»Radio- og fjernsynsforetagender har ret til at tillade eller forbyde:

a) videreudsendelse af deres udsendelser

b) optagelse af deres udsendelser

c) reproduktion:
   (i) af sådanne optagelser af deres udsendelser, som er foretaget uden deres samtykke
   (ii) af sådanne optagelser af deres udsendelser, som er foretaget i henhold til bestemmelserne i artikel 15, hvis reproduktionen foretages i andet øjemed end dem, der nævnes i disse bestemmelser

d) offentlig fremførelse af deres fjernsynsudsendelser, hvis denne foretages på steder, hvortil der er offentlig adgang mod betaling af entre. Det er overladt til den nationale lovgivning i den stat, hvor beskyttelse for denne rettighed kræves, at bestemme vilkårene for dens udøvelse.«

EU-retten

Direktiv 93/83

9 8.-10., 27. og 28. betragtning til direktiv 93/83 har følgende ordlyd:

»(8) [D]en retssikkerhed, der er nødvendig for at sikre den frie bevægelighed for radio- og TV-udsendelser inden for Fællesskabet, mangler […] i de tilfælde, hvor programmer, der sendes over landegrænserne, tilføres kabelnet og videresendes via disse.

(9) [U]dviklingen inden for aftalebaseret rettighedserhvervelse på grundlag af en tilladelse yder allerede et stort bidrag til oprettelsen af det tilstræbte europæiske audiovisuelle område; det er derfor vigtigt at sikre den fortsatte eksistens af sådanne aftaler og i videst muligt omfang at fremme deres gnidningsløse gennemførelse i praksis.

(10) [I] øjeblikket kan kabeldistributører ikke være helt sikre på, at de nu også har erhvervet alle rettighederne til de programmer, der indgår i sådanne aftaler.

[…]

(27) [V]iderespredning pr. kabel af programmer fra andre medlemsstater er en handling, som er undergivet ophavsret og i givet fald ophavsretsbeslægtede rettigheder; en kabeldistributør bør derfor for hver enkelt programdels vedkommende indhente tilladelse fra samtlige rettighedshavere; disse tilladelser bør principielt gives gennem aftaler, medmindre der midlertidigt er gjort undtagelser for eksisterende lovbestemte licensordninger.

(28) [F]or at sikre, at udenforstående, som har rettigheder til enkelte programdele, ikke gennem indsigelser kan forhindre indgåede aftaler i at fungere gnidningsløst, bør der, i det omfang det er nødvendigt af hensyn til de særlige forhold, der gør sig gældende ved videresprednin pr. kabel, fastsættes en forpligtelse for rettighedshaverne til udelukkende at udøve deres ret til at kræve tilladelse kollektivt gennem forvaltningsselskaber; retten til at give tilladelse bibeholdes dog som sådan, men måden, hvorpå denne ret udøves, bør reguleres i et vist omfang; heraf følger samtidig, at kabeldistributionsrettighederne stadig kan overdrages; udøvelsen af ideelle rettigheder er ikke omfattet af dette direktivs bestemmelser.«

10 Dette direktivs artikel 1 med overskriften »Definitioner« bestemmer i stk. 3:

»I dette direktiv forstås ved »videresprednin pr. kabel«: samtidig, uændret og uforkortet videresprednin til almenheden gennem kabel- eller mikrobølgesystemer af en trådbåren eller trådløs, herunder satellitfremført førstegangsudsendelse fra en anden medlemsstat af radio- eller fjernsynsprogrammer beregnet for almenheden.«

11 Dette direktivs artikel 2 med overskriften »Udsendelsesret« har følgende ordlyd:

»[…] [M]edlemsstaterne [skal] give en ophavsmand eneret til at tillade tilgængeliggørelse for almenheden via satellit af ophavsretligt beskyttede værker.«

12 Samme direktivs artikel 8 med overskriften »Videresprednin pr. kabel« bestemmer i stk. 1:

»Medlemsstaterne skal sikre, at videresprednin pr. kabel af radio- og TV-udsendelser fra andre medlemsstater på deres territorium sker under overholdelse af gældende bestemmelser vedrørende

ophavsret og beslægtede rettigheder, og at en sådan viderespredning finder sted på grundlag af individuelle eller kollektive kontraktmæssige aftaler mellem indehaverne af ophavsret eller beslægtede rettigheder og kabeldistributørerne.«

13 Artikel 9 i direktiv 93/83 med overskriften »Udøvelse af retten til viderespredning pr. kabel« bestemmer:

»1. Medlemsstaterne skal sikre, at den ret, som indehaverne af ophavsrettigheder og beslægtede rettigheder har til at give eller nægte en kabeldistributør tilladelse til viderespredning pr. kabel, alene kan gøres gældende gennem forvaltningsselskaber.

2. Har en rettighedshaver ikke overdraget varetagelsen af sine rettigheder til et forvaltningsselskab, anses det forvaltningsselskab, der varetager rettigheder af samme kategori, for at være berettiget til at varetage vedkommendes rettigheder. Varetager mere end et forvaltningsselskab rettigheder af samme karakter, kan rettighedshaveren frit vælge, hvilket af de pågældende forvaltningsselskaber der skal anses for at være berettiget til at varetage vedkommendes rettigheder. En rettighedshaver som omhandlet i dette stykke skal have de samme rettigheder og forpligtelser som følge af aftalen mellem kabeldistributøren og det forvaltningsselskab, der anses for at være berettiget til at varetage vedkommendes rettigheder, som de rettighedshavere, der har bemyndiget det pågældende forvaltningsselskab til at varetage deres rettigheder, og vedkommende kan påberåbe sig disse rettigheder inden for en periode, der fastsættes af den berørte medlemsstat, og som ikke kan være på mindre end tre år at regne fra datoen for den viderespredning pr. kabel, hvori vedkommendes værk eller andet beskyttet materiale indgår.

3. En medlemsstat kan fastsætte, at en rettighedshaver, der giver tilladelse til førstegangsudsendelse på sit område af et beskyttet værk eller lignende, skal anses for at være indforstået med ikke at udøve sin ret til viderespredning pr. kabel på et individuelt grundlag, men at udøve den i overensstemmelse med bestemmelserne i dette direktiv.«

14 Dette direktivs artikel 10 med overskriften »Radio- og TV-selskabers udøvelse af retten til viderespredning pr. kabel« bestemmer:

»Medlemsstaterne skal sikre, at artikel 9, ikke finder anvendelse på de rettigheder, som et radio- og TV-selskab udøver med hensyn til egne udsendelser, uanset om der er tale om dets egne rettigheder, eller om der er tale om rettigheder, som andre rettighedshavere har overdraget selskabet.«

Direktiv 2001/29/EF

15 Følgende fremgår af 23. betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet (EUT 2001, L 167, s. 10):

»Dette direktiv bør medføre en yderligere harmonisering af ophavsmænds ret til overføring til almenheden. Denne ret skal opfattes bredt som omfattende enhver overføring til den del af almenheden, som ikke befinder sig på det sted, hvorfra overføringen finder sted. Denne ret omfatter enhver sådan form for trådbunden eller trådløs transmission eller retransmission af et værk til almenheden, herunder udsendelse i radio og fjernsyn. Denne ret bør dog ikke omfatte andre handlinger.«

16 Direktivets artikel 1 med overskriften »Anvendelsesområde« bestemmer følgende i stk. 2:

»[…] [D]ette direktiv [berører] ikke de gældende fællesskabsbestemmelser om:

[…]

c) ophavsret og dermed beslægtede rettigheder i forbindelse med radio- og TV-udsendelse via satellit og viderespredning pr. kabel

[…]«

17 Dette direktivs artikel 2 med overskriften »Retten til reproduktion« bestemmer:

»Medlemsstaterne indfører en eneret til at tillade eller forbyde direkte eller indirekte, midlertidig eller permanent reproduktion på en hvilken som helst måde og i en hvilken som helst form, helt eller delvis:

[…]

e) for radio- og fjernsynsforetagender for så vidt angår optagelser af deres udsendelser, hvad enten der er tale om trådbunden eller trådløs transmission, herunder via kabel eller satellit.«

18 Samme direktivs artikel 3 med overskriften »Retten til overføring af værker til almenheden og retten til tilrådighedsstillelse for almenheden af andre frembringelser« bestemmer:

»1. Medlemsstaterne tillægger ophavsmænd eneret til at tillade eller forbyde trådbunden eller trådløs overføring til almenheden af deres værker, herunder tilrådighedsstillelse af deres værker på en sådan måde, at almenheden får adgang til dem på et individuelt valgt sted og tidspunkt.

2. Medlemsstaterne indfører en eneret til at tillade og forbyde trådbunden eller trådløs tilrådighedsstillelse for almenheden på en sådan måde, at almenheden får adgang til de pågældende værker på et individuelt valgt sted og tidspunkt:

[…]

d) for radio- og fjernsynsforetagender for så vidt angår optagelser af deres udsendelser, hvad enten der er tale om trådbunden eller trådløs transmission, herunder via kabel eller satellit.

[…]«

Direktiv 2006/115/EF

19 Følgende fremgår af 16. betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/115/EF af 12. december 2006 om udlejnings- og udlånsrettigheder samt om visse andre ophavsretsbeslægtede rettigheder i forbindelse med intellektuel ejendomsret (EUT 2006, L 376, s. 28):

»Medlemsstaterne bør have mulighed for at fastsætte bestemmelser om en mere vidtgående beskyttelse af indehavere af ophavsretsbeslægtede rettigheder end den, der forlanges i henhold til dette direktivs bestemmelser i relation til radio- og fjernsynsudsendelse og kommunikation til offentligheden.«

20 Dette direktivs artikel 7 med overskriften »Optagelsesrettigheder« fastsætter følgende i stk. 2 og 3:

»2. Medlemsstaterne foreskriver, at radio- og fjernsynsselskaber har eneret til at tillade eller forbyde optagelse af deres udsendelser, hvad enten disse sendes som trådløse eller trådbårne, herunder kabel- eller satellitfremførte udsendelser.

3. Et kabelselskab har ikke den i stk. 2 nævnte ret, hvis det blot foretager viderespredning pr. kabel af radio- eller fjernsynsselskabers udsendelser.«

21 Direktivets artikel 8 med overskriften »Radio- og fjernsynsudsendelse og kommunikation til offentligheden« bestemmer følgende i stk. 3:

»Medlemsstaterne tillægger radio- og fjernsynsselskaber eneret til at tillade eller forbyde viderespredning af deres udsendelser ved hjælp af radiobølger samt kommunikation til offentligheden af deres udsendelser, hvis denne foretages på steder, hvortil der er offentlig adgang mod betaling af entré.«

22 Samme direktivs artikel 9 med overskriften »Spredningsret« fastsætter følgende i stk. 1:

»Medlemsstaterne giver de følgende eneret til at gøre […] tilgængelige for almenheden […]:

[…]

d) radio- eller fjernsynsselskaber for så vidt angår optagelser af deres udsendelser som omhandlet i artikel 7, stk. 2.«

23 Artikel 12 i direktiv 2006/115 med overskriften »Forholdet mellem ophavsret og beslægtede rettigheder« bestemmer:

»Beskyttelsen af ophavsretsbeslægtede rettigheder i henhold til dette direktiv berører i ingen henseende beskyttelsen af ophavsret.«

Portugisisk ret

24 Artikel 176 i Código do Direito de Autor e dos Direitos Conexos (lov om ophavsret og beslægtede rettigheder, herefter »CDADC«) bestemmer følgende i stk. 9 og 10:

»9. Ved radio- og TV-selskab forstås enhver enhed, som producerer radio- og TV-udsendelser, idet der ved radio- og TV-udsendelse forstås udsendelse af lyd og billede, eller af udtryk herfor, samlet eller hver for sig, enten ved trådoverføring eller trådløst, herunder via radiobølger, optisk fiber, kabel eller satellit, og som er beregnet for almenheden.

10. Ved viderespredning forstås et radio- og TV-selskabs samtidige udsendelse af en udsendelse fra et andet radio- og TV-selskab.«

25 CDADC's artikel 187 med overskriften »Radio- og TV-selskabers rettigheder« bestemmer i stk. 1:

»Radio- og TV-selskaber har ret til at tillade eller forbyde:

a) viderespredning af deres udsendelser via radiobølger

[…]

e) overføring af deres udsendelser til almenheden, hvis denne foretages på steder, hvortil der er offentlig adgang mod betaling af entré.«

26 Artikel 3 i Decreto-Lei nº 333/97 (lovdekret nr. 333/97) af 27. november 1997 (*Diário da República* I, série I-A, nr. 275 af 27.11.1997) har følgende ordlyd:

»I dette lovdekret forstås ved:

[…]

c) »viderespredning pr. kabel« en samtidig og uforkortet viderespredning pr. kabel til almenheden af en førstegangsudsendelse af radio- eller TV-programmer beregnet for almenheden.«

27 Artikel 8 i lovedekret nr. 333/97 med overskriften »Udvidelse til indehavere af beslægtede rettigheder« bestemmer:

»[CDADC's] artikel 178, 184 og 187 samt dette lovdekrets artikel 6 og 7 finder anvendelse på kunstnere og udøvende kunstnere, fremstillere af fonogrammer og videogrammer samt radio- og fjernsynsforetagender i forbindelse med overføring til almenheden via satellit af deres ydelser, fonogrammer, videogrammer og udsendelser samt i forbindelse med viderespredning pr. kabel.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

28 RTL, der har hjemsted i Tyskland, er en del af et konglomerat af virksomheder, der sender televisuelt indhold, og som er kendt under handelsnavnet »Mediengruppe RTL Deutschland«. RTL-kanalen er en af de mest kendte og mest populære tysksprogede TV-kanaler blandt den

tysktalende befolkning i Den Europæiske Union, og dens programmer tilbyder en meget bred vifte af TV-formater (film, serier, shows, dokumentarer, sportsbegivenheder, nyheder og aktualitetsprogrammer).

29 Teknisk set kan denne kanal modtages i Tyskland, Østrig og Schweiz via alle de eksisterende løsninger til modtagelse af TV-udsendelser, dvs. via satellit, kabel, IP, OTT/internet og det jordbaserede TV-net. Den er desuden gratis, idet der ikke opkræves licens for modtagelse i private hjem, og i de fleste af modtagemulighederne er signalet ikke krypteret. I øvrigt hidrører samtlige reklameindtægtskilder fra disse tre lande.

30 Idet TV-signalet transmitteres via satellit (satellitten ASTRA 19,2 øst), er det teknisk muligt at modtage kanalen ved hjælp af en parabolantenne i flere andre europæiske lande, heriblandt i Portugal.

31 Hvad angår modtagelsen og anvendelsen af dette signal har RTL allerede indgået flere licensaftaler med både kabel-TV-operatører og visse hoteller beliggende i Unionen, heriblandt i Portugal.

32 Grupo Pestana, der har hjemsted i Portugal, er et selskab, som driver virksomhed med forvaltning af andre selskabers kapitalandele. Selskabet har majoritetsbesiddelsen i selskaber, der til gengæld ejer eller driver hotelvirksomheder.

33 Grupo Pestana ejer direkte mindst 98,98% af kapitalen i Salvor, der er et selskab, som beskæftiger sig med hotelvirksomhed og fremme af hotelbranchen gennem opførelse af hoteller eller finansiering heraf og gennem direkte eller indirekte deltagelse i driften af hoteller og lignende virksomheder.

34 Ved skrivelse af 7. august 2012 fremsatte direktøren for Mediengruppe RTL Deutschlands afdeling for viderespredning, ophavsret og beslægtede rettigheder krav over for Grupo Pestana om betaling af licens for tilrådighedsstillelsen for almenheden af flere kanaler, der tilhører denne koncern, heriblandt kanalen RTL, på hotelværelser, der drives af selskaber i Grupo Pestana-koncernen.

35 Den 12. november 2012 besvarede Grupo Pestana denne skrivelse, idet selskabet navnlig anførte, at hoteller i henhold til portugisisk ret ikke er forpligtede til at betale for ophavsrettighederne og andre rettigheder, når de blot modtog et TV-signal.

36 Da RTL var af den opfattelse, at selskabet var berettiget til at tillade eller nægte, at der blev modtaget og stillet udsendelser fra RTL-kæden til rådighed, anlagde selskabet sag mod Salvor og Grupo Pestana ved Tribunal da Propriedade Intelectual (ret i første instans i sager om intellektuel ejendomsret, Portugal) og nedlagde navnlig påstand om, at det blev fastslået, at den pågældende tilrådighedsstillelse krævede selskabets forudgående tilladelse.

37 Endvidere nedlagde selskabet påstand dels om, at Salvor og Grupo Pestana som kompensation for viderespredningen og/eller tilrådighedsstillelsen for almenheden af RTL-kanalens udsendelser tilpligtedes solidarisk at betale 0,20 EUR pr. værelse og pr. måned for den periode, hvor Salvor havde stillet den nævnte kanal til rådighed på sine hotelværelser, med tillæg af lovbestemte renter, dels om, at Grupo Pestana blev pålagt at betale en lignende kompensation for den periode, hvor de hoteller, som var drevet af andre af de selskaber, som Grupo Pestana besidder, havde stillet eller stiller den pågældende kanal til rådighed i hotellernes værelser.

38 Endelig nedlagde RTL påstand om, at Grupo Pestana i sin egenskab af moderselskab tilpligtedes at træffe de relevante foranstaltninger internt i koncernen, således at de selskaber, som ejes af Grupo Pestana, ikke uden forudgående tilladelse fra RTL stiller RTL-kanalen til rådighed på de hoteller, der drives af disse selskaber.

39 Tribunal da Propriedade Intelectual (ret i første instans i sager om intellektuel ejendomsret) fastslog, at modtagelse og tilrådighedsstillelse af RTL-kanalens udsendelser til de omhandlede hotelværelser udgjorde en overføring til almenheden som omhandlet i CDADC's artikel 187, stk. 1, litra e), selv om der ikke blev betalt en særlig modydelse som aflønning for, at det var muligt at se denne kanal, såsom entré. Den nævnte ret fastslog imidlertid, at videresprednin gen af den nævnte kanal ikke kunne anses for en »videresprednin g af udsendelser«, eftersom hverken de sagsøgte i hovedsagen eller de i hovedsagen identificerede hoteller kunne anses for radio- og fjernsynsforetagender. Denne ret forkastede derfor RTL's påstande, navnlig påstandene om erstatning eller om uberettiget berigelse.

40 Sagsøgeren i hovedsagen appellerede denne dom til Tribunal da Relação de Lisboa (appeldomstol i Lissabon, Portugal), som stadfæstede førsteinstansens dom. Appelretten fandt i det væsentlige, at videresprednin gen af RTL-kanalens udsendelser pr. koaksialkabel til en masse TV-apparater, som var installeret på værelserne på de hotelvirksomheder, som de sagsøgte i hovedsagen drev, ikke udgjorde videresprednin g af udsendelser i henhold til definitionen i CDADC's artikel 176, stk. 10.

41 Sagsøgeren i hovedsagen iværksatte herefter kassationsappel ved den forelæggende ret, Supremo Tribunal de Justiça (øverste domstol, Portugal), som antog appellen til realitetsbehandling.

42 Ifølge denne ret er det vigtigste spørgsmål i denne sag spørgsmålet om, hvorvidt videresprednin gen af RTL-kanalens udsendelser pr. koaksialkabel i de pågældende hotelværelser udgør en videresprednin g af de pågældende udsendelser, der i henhold til CDADC's artikel 187, stk. 1, litra a), forudsætter, at radio- og fjernsynsforetagendet, i det foreliggende tilfælde RTL, har givet en tilladelse.

43 For det første fandt de to lavere instanser, at der ikke var tale om videresprednin g som omhandlet i CDADC's artikel 176, stk. 9 og 10, eller videreudsendelse som omhandlet i Romkonventionens artikel 3, litra g), idet de sagsøgte ikke kunne anses for radio- og fjernsynsforetagender.

44 For det andet har RTL indvendt, at den ret, der er tillagt radio- og TV-selskaber, til at tillade og forbyde videresprednin g af deres udsendelser i henhold til CDADC's artikel 187, stk. 1, litra a), sammenholdt med artikel 3 og 8 i lovdekret nr. 333/97, ikke blot omfatter en samtidig videresprednin g af udsendelser ved hjælp af radiobølger foretaget af et andet radio- og TV-selskab end det, udsendelserne hidrører fra, men også samtidig og uforkortet spredning til almenheden pr. kabel af en førstegangsudsendelse af radio- eller TV-programmer beregnet for almenheden, uanset om den person, som er ansvarlig for spredning til almenheden, er et radio- og TV-selskab eller ej.

45 Den forelæggende ret er i denne forbindelse i tvivl om, hvorvidt den fortolkning, som de to lavere instanser har anlagt af de gældende bestemmelser i CDADC og lovdekret nr. 333/97, er forenelig med direktiv 93/83, navnlig med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt listen over de rettigheder, der er tillagt radio- og TV-selskaber, uanset ordlyden af CDADC's artikel 187, stk. 1, litra a), skal anses for at være udvidet, navnlig henset til bestemmelserne i lovdekret nr. 333/97 og dets oprindelige kilde, nemlig direktiv 93/83.

46 Under disse omstændigheder har Supremo Tribunal de Justiça (øverste domstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal begrebet »viderespredning pr. kabel«, som omhandlet i artikel 1, stk. 3, i [direktiv 93/83], fortolkes således, at det, ud over et radio- og TV-selskabs samtidige udsendelse af et andet radio- og TV-selskabs udsendelse, omfatter en samtidig og uforkortet viderespredning pr. kabel til almenheden af en førstegangsudsendelse af radio- eller TV-programmer beregnet for almenheden (uanset om en sådan viderespredning til almenheden foretages af et radio- og TV-selskab eller ej)?

2) Udgør en samtidig viderespredning pr. koaksialkabel af programmer fra en TV-kanal, der sendes via satellit, gennem de forskellige TV-apparater, der er installeret på hotelværelser, en retransmission af sådanne udsendelser, som er omfattet af det i [direktiv 93/83] omhandlede begreb?«

Om anmodningen om genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del

47 Efter generaladvokatens fremsættelse af forslaget til afgørelse har RTL ved processkrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 7. juni 2022 anmodet om, at retsforhandlingernes mundtlige del genåbnes i henhold til artikel 83 i Domstolens procesreglement.

48 Til støtte for sin anmodning har RTL i det væsentlige gjort gældende, at generaladvokatens forslag til afgørelse hviler på en mangelfuld undersøgelse af de faktiske omstændigheder og den teknologiske og retlige sammenhæng i hovedsagen.

49 Det bemærkes, at generaladvokaten i henhold til artikel 252, stk. 2, TEUF fuldstændigt upartisk og uafhængigt offentligt skal fremsætte begrundede forslag til afgørelse af de sager, som i henhold til statutten for Den Europæiske Unions Domstol kræver den pågældendes medvirken. Domstolen er hverken bundet af dette forslag til afgørelse eller af den begrundelse, som generaladvokaten er fremkommet med (dom af 12.5.2022, Schneider Electric m.fl., C-556/20, EU:C:2022:378, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).

50 Ifølge procesreglementets artikel 83 kan Domstolen til enhver tid, efter at have hørt generaladvokaten, ved kendelse bestemme, at retsforhandlingernes mundtlige del skal åbnes eller genåbnes, navnlig hvis den finder, at sagen er utilstrækkeligt oplyst, eller såfremt en part, efter at denne del af retsforhandlingerne er afsluttet, er fremkommet med nye oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som er af afgørende betydning for Domstolens afgørelse, eller såfremt sagen bør afgøres på grundlag af et argument, som ikke har været drøftet af parterne eller de berørte, som er omfattet af artikel 23 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol.

51 Statutten for Den Europæiske Unions Domstol og procesreglementet fastsætter derimod ikke bestemmelser om parternes mulighed for at fremsætte bemærkninger til generaladvokatens forslag til afgørelse (dom af 2.4.2020, Stim og SAMI, C-753/18, EU:C:2020:268, præmis 22 og den deri nævnte retspraksis, og af 3.9.2020, Supreme Site Services m.fl., C-186/19, EU:C:2020:638, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis).

52 I den foreliggende sag har RTL's anmodning om genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del til formål at give selskabet mulighed for at tage til genmæle i forhold til generaladvokatens konstateringer i forslaget til afgørelse.

53 I denne henseende er Domstolen, efter at have hørt generaladvokaten, af den opfattelse, at den har alle de oplysninger til rådighed, som er nødvendige for, at den kan besvare den forelæggende rets spørgsmål, og at alle de argumenter, der er relevante for at afgøre den foreliggende sag, er blevet drøftet af parterne såvel under den skriftlige som under den mundtlige forhandling for Domstolen.

54 Det er herefter ufornødent at genåbne retsforhandlingernes mundtlige del.

Om de præjudicielle spørgsmål

55 Det fremgår af Domstolens faste praksis, at det som led i den samarbejdsprocedure mellem de nationale retter og Domstolen, som er indført ved artikel 267 TEUF, tilkommer denne at give den nationale ret et hensigtsmæssigt svar, som sætter den i stand til at afgøre den tvist, der verserer for den. Ud fra denne synsvinkel påhviler det Domstolen i givet fald at omformulere de spørgsmål, der forelægges den (dom af 26.4.2022, Landespolizeidirektion Steiermark (Maksimal varighed af grænsekontrollen ved de indre grænser), C-368/20 og C-369/20, EU:C:2022:298, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis). Domstolen kan desuden inddrage EU-retlige regler, som den nationale ret ikke har henvist til i sit spørgsmål (dom af 24.2.2022, Glavna direktsia »Pozharna bezopasnost i zashtita na naselenieto«, C-262/20, EU:C:2022:117, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).

56 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at den forelæggende ret ønsker oplyst, om medlemsstaterne i henhold til EU-retten – under hensyn til definitionen af begrebet »viderespredning pr. kabel« i artikel 1, stk. 3, i direktiv 93/83 – er forpligtede til at anerkende, at radio- og fjernsynsselskaber har eneret til at tillade eller forbyde viderespredning af deres udsendelser, når denne viderespredning sker pr. et kabel af en enhed, der ikke udgør et radio- og TV-selskab, såsom et hotel. Den forelæggende ret er nemlig af den opfattelse, at den, såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, skal fortolke national ret således, at den sikrer den faktiske udøvelse af en sådan ret.

57 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at medlemsstaterne i henhold til EU-retten er forpligtede til i deres nationale lovgivning at fastsætte et vist antal beslægtede rettigheder, som skal kunne udøves af et radio- og TV-selskab såsom RTL.

58 På EU-rettens nuværende udviklingstrin og i henhold til de forpligtelser, der følger af den folkeret, der finder anvendelse på området for intellektuel ejendomsret, navnlig Romkonventionens artikel 13 og TRIPs-aftalens artikel 14, stk. 3, udgør sådanne rettigheder bl.a.:

– eneret til at tillade eller forbyde reproduktion af optagelser af radio- og fjernsynsforetagenders udsendelser, hvad enten der er tale om trådbårne eller trådløse udsendelser, herunder via kabel, således som fastsat i artikel 2, litra e), i direktiv 2001/29

– eneret til at tillade eller forbyde tilrådighedsstillelse for almenheden af radio- og fjernsynsforetagenders udsendelser, hvad enten der er tale om trådbunden eller trådløs transmission, herunder via kabel, på en sådan måde, at almenheden får adgang til dem på et individuelt valgt sted og tidspunkt, således som fastsat i artikel 3, stk. 2, litra d), i direktiv 2001/29

– eneret til at tillade eller forbyde optagelse af deres udsendelser, hvad enten disse sendes som trådløse eller trådbårne, herunder kabel- eller satellitfremførte udsendelser, således som fastsat i artikel 7, stk. 2, i direktiv 2006/115

– eneret til at tillade eller forbyde viderespredning af deres udsendelser ved hjælp af radiobølger samt kommunikation til offentligheden af deres udsendelser, hvis denne foretages på steder, hvortil der er offentlig adgang mod betaling af entré, således som fastsat i artikel 8, stk. 3, i direktiv 2006/115, og

– eneret til at stille deres optagelser til rådighed for offentligheden som omhandlet i artikel 7, stk. 2, i direktiv 2006/115, og som fastsat i direktivets artikel 9, stk. 1, litra d).

59 Selv om det er tydeligt, at de faktiske omstændigheder, der er nævnt i denne doms præmis 56, ikke opfylder betingelserne for anvendelse af disse bestemmelser, er det fortsat tvivlsomt, om en eneret som den, der er beskrevet i samme præmis, i givet fald kan afledes af fortolkningen af artikel 1, stk. 3, i direktiv 93/83, sammenholdt med dette direktivs artikel 8, stk. 1.

60 Under disse omstændigheder må det fastslås, at den forelæggende ret med sine spørgsmål, der skal behandles samlet, nærmere bestemt ønsker oplyst, om artikel 1, stk. 3, i direktiv 93/83, sammenholdt med dette direktivs artikel 8, stk. 1, skal fortolkes således dels, at bestemmelsen forpligter medlemsstaterne til at fastsætte en eneret for radio- og TV-selskaber til at tillade eller forbyde viderespredning pr. kabel som omhandlet i denne bestemmelse, dels at en sådan viderespredning består i en samtidig, uændret og uforkortet viderespredning via satellit af radio- og TV-udsendelser beregnet til almenheden, når den pågældende viderespredning foretages af en virksomhed, såsom et hotel.

61 I artikel 1, stk. 3, i direktiv 93/83 er begrebet »viderespredning pr. kabel« defineret som samtidig, uændret og uforkortet viderespredning til almenheden gennem kabel- eller mikrobølgesystemer af en trådbåren eller trådløs, herunder satellitfremført førstegangsudsendelse fra en anden medlemsstat af radio- eller fjernsynsprogrammer beregnet for almenheden.

62 En tidsforskudt, ændret eller forkortet viderespredning i den samme medlemsstat, dvs. i den medlemsstat, hvorfra førstegangsudsendelse blev sendt, er således ikke omfattet af dette begreb (jf. i denne retning dom af 1.3.2017, ITV Broadcasting m.fl., C-275/15, EU:C:2017:144, præmis 21).

63 Hvad nærmere bestemt angår begrebet »viderespredning« følger det af samme bestemmelse, at begrebet alene vedrører viderespredning pr. kabel- eller mikrobølgesystemer, idet sidstnævnte sidestilles med viderespredning pr. kabel i nogle medlemsstater, hvor etableringen af et kabelsystem ikke er økonomisk fornuftig, således som det fremgår af punkt 11 i anden del af begrundelsen til det forslag til Rådets direktiv om samordning af visse bestemmelser vedrørende ophavs- og fremførelsesrettigheder i forbindelse med radio- og TV-spredning via satellit og viderespredning pr. kabel, der blev forelagt af Kommissionen den 11. september 1991 (COM(1991) 276 final), der lå til grund for direktiv 93/83. Desuden kan førstegangsudsendelsen foretages trådbunden eller trådløst, bl.a. via satellit.

64 Som den forelæggende ret med rette har fremhævet, indebærer »viderespredning pr. kabel« som omhandlet i denne bestemmelse på ingen måde, at den enhed, der foretager denne viderespredning, er et radio- og TV-selskab.

65 Ud fra et folkeretligt synspunkt er det ganske vist et krav, at der er tale om »radio- og fjernsynsforetagender«, for at der foreligger »videreudsendelse« som omhandlet i Romkonventionens artikel 3, litra g), idet sidstnævnte begreb i det væsentlige svarer til begrebet »viderespredning ved hjælp af radiobølger« som omhandlet i artikel 8, stk. 3, i direktiv 2006/115.

66 Det skal ikke desto mindre konstateres, at denne konventions artikel 3, litra g), og artikel 13, litra a), ikke er relevante for fortolkningen af begrebet »viderespredning pr. kabel«, idet denne konvention ligesom TRIPs-aftalen udelukkende vedrører klassisk radio- og TV-virksomhed ved hjælp af radiobølger (jf. i denne retning dom af 4.9.2014, Kommissionen mod Rådet, C-114/12, EU:C:2014:2151, præmis 3 og 91).

67 Det er korrekt, at direktiv 93/83 på tidspunktet for dets vedtagelse i det væsentlige havde til formål at udvide begrebet »anden organisation end den oprindelige« i Bernerkonventionens artikel 11a, stk. 1, nr. 2), til også at omfatte kabeldistributører, men alene for så vidt angår anvendelsesområdet for dette direktiv.

68 Definitionen af begrebet »viderespredning pr. kabel« i artikel 1, stk. 3, i direktiv 93/83 er således udtrykkeligt »fastsat med henblik på« dette direktiv.

69 Når dette er sagt, fremgår det af artikel 8 i direktiv 93/83 og af 27. betragtning hertil, at direktivet ikke pålægger medlemsstaterne at fastsætte en specifik ret til viderespredning pr. kabel, og det definerer heller ikke rækkevidden af en sådan ret. Direktivet forpligter alene medlemsstaterne til at påse, at viderespredning pr. kabel af radio- og TV-udsendelser fra andre medlemsstater på deres territorium sker under overholdelse af gældende bestemmelser vedrørende ophavsret og hermed beslægtede rettigheder (dom af 3.2.2000, Egeda, C-293/98, EU:C:2000:66, præmis 24).

70 Dette direktiv er nemlig først og fremmest blevet vedtaget med henblik på at forenkle dels radio- og TV-udsendelse via satellit, dels viderespredning pr. kabel ved i direktivets artikel 9 at fremme den ret, som ophavsmænd og indehavere af beslægtede rettigheder har til at give forvaltningsselskaber tilladelser til viderespredning pr. kabel af en udsendelse foretaget, idet artikel 9 i henhold til direktivets artikel 10 ikke finder anvendelse på de rettigheder, som et radio- og TV-selskab udøver med hensyn til egne udsendelser.

71 Det følger navnlig af artikel 8, stk. 1, i direktiv 93/83, at medlemsstaterne skal sikre, at viderespredning pr. kabel af radio- og TV-udsendelser fra andre medlemsstater på deres territorium sker under overholdelse af gældende bestemmelser vedrørende ophavsret og beslægtede rettigheder, og at en sådan viderespredning finder sted på grundlag af individuelle eller kollektive kontraktmæssige aftaler mellem indehaverne af ophavsret eller beslægtede rettigheder og kabeldistributørerne.

72 I denne henseende fremgår det af 8. betragtning til direktiv 93/83, sammenholdt med 9. og 27. betragtning hertil, at en kabeldistributør for hver del af et program, der videresprede, skal indhente tilladelse fra alle indehavere af ophavsrettigheder og beslægtede rettigheder, og at denne tilladelse, medmindre der er tale om en midlertidig undtagelse for visse ordninger med lovlicenser, skal gives ved aftale, hvilket er det mest hensigtsmæssige middel til at skabe det europæiske audiovisuelle område inden for en ramme, hvor retssikkerheden er garanteret.

73 I denne sammenhæng præciseres det i 28. betragtning til direktiv 93/83, at direktivet har til formål i et vist omfang at regulere udøvelsen af eneretten til at give en tilladelse, idet retten til tilladelse som sådan bibeholdes. Dette direktivs artikel 9 bestemmer således nærmere bestemt, at

medlemsstaterne skal sikre, at den ret, som indehaverne af ophavsrettigheder og beslægtede rettigheder har til at give eller nægte en kabeldistributør tilladelse til viderespredning pr. kabel, alene kan gøres gældende gennem forvaltningsselskaber. Direktivets artikel 10 præciserer imidlertid, at medlemsstaterne skal sikre, at artikel 9 ikke finder anvendelse på de rettigheder, et radio- og TV-selskab udøver med hensyn til egne udsendelser, og kabeldistributører skal derfor forhandle individuelt med det pågældende radio- og TV-selskab for at få en tilladelse, uanset om der er tale om radio- og TV-selskabets egne rettigheder, eller om der er tale om rettigheder, som andre rettighedshavere har overdraget selskabet.

74 Selv om de i artikel 8, stk. 1, i direktiv 93/83 omhandlede aftaler dermed indgås med kabeldistributørerne i overensstemmelse med bestemmelserne i direktivets artikel 9 og 10, følger det af disse forhold, at dette direktivs artikel 8, stk. 1, ikke påvirker den nøjagtige rækkevidde af de ophavsrettigheder eller beslægtede rettigheder, der er fastsat i henhold til andre EU-retlige instrumenter, såsom direktiv 2001/29 og 2006/115, eller nationale rettigheder.

75 Som det fremgår af 16. betragtning til direktiv 2006/115, kan medlemsstaterne nemlig fastsætte bestemmelser med en mere vidtgående beskyttelse i relation til radio- og fjernsynsudsendelse og kommunikation til offentligheden af de udsendelser, som radio- og fjernsynsselskaber foretager, end de bestemmelser, der skal indføres i henhold til dette direktivs artikel 8, stk. 3. En sådan mulighed indebærer, at medlemsstaterne kan tildele radio- og fjernsynsforetagender en eneret til at tillade eller forbyde kommunikation til offentligheden af de udsendelser, der foretages under andre vilkår end dem, der er fastsat i denne artikel 8, stk. 3, herunder de udsendelser, hvortil enhver kan få adgang på et individuelt valgt sted, idet der herved forstås, at en sådan ret på ingen måde, således som det fremgår af artikel 12 i direktiv 2006/115, må berøre beskyttelsen af ophavsretten (jf. i denne retning dom af 26.3.2015, C More Entertainment, C-279/13, EU:C:2015:199, præmis 35).

76 Selv i det tilfælde, hvor national ret giver radio- og TV-selskaber en eneret til at tillade eller forbyde viderespredning pr. kabel, regulerer direktiv 93/83 kun udøvelsen af retten til viderespredning pr. kabel med hensyn til forholdet mellem indehavere af ophavsret og beslægtede rettigheder, på den ene side, og »kabeldistributører«, på den anden side.

77 Henset til de særlige omstændigheder omkring tilblivelsen af direktiv 93/83 skal det desuden fastslås, at begrebet »kabeldistributør« i dette direktiv, således som generaladvokaten har anført i punkt 73 i forslaget til afgørelse, betegner operatører af de traditionelle kabelnet.

78 En fortolkning, hvorefter begrebet »kabeldistributør« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 8, stk. 1, i direktiv 93/83, omfatter enhver person, der foretager viderespredning pr. kabel, og som har de i direktivets artikel 1, stk. 3, omhandlede tekniske egenskaber, uanset om denne pågældende persons erhvervsmæssige virksomhed ikke består i drift af et klassisk kabel-TV-distributionssystem, ville i realiteten medføre en udvidelse af rækkevidden af den beslægtede ret, der følger af artikel 8, stk. 3, i direktiv 2006/115, idet denne ret ville blive sidestillet med den i artikel 3, stk. 1, i direktiv 2001/29 omhandlede eneret til overføring til almenheden.

79 I denne forbindelse følger det af artikel 8, stk. 3, i direktiv 2006/115, at radio- og fjernsynsselskabers eneret til at tillade eller forbyde kommunikation til offentligheden af deres udsendelser kun kan gøres gældende over for tredjemand, når den pågældende kommunikation foretages på steder, hvortil der er offentlig adgang mod betaling af entré. Domstolen har imidlertid fastslået, at betingelsen om betaling af entré ikke er opfyldt, når den pågældende kommunikation

udgør en supplerende ydelse, som almindeligvis uden forskel er inkluderet i prisen på en hovedydelse, såsom et hotelophold (jf. i denne retning dom af 16.2.2017, Verwertungsgesellschaft Rundfunk, C-641/15, EU:C:2017:131, præmis 23-26).

80 Som anført i denne doms præmis 74 har artikel 8, stk. 1, i direktiv 93/83 imidlertid ikke til formål at påvirke rækkevidden af ophavsretten og de beslægtede rettigheder, således som disse er defineret i EU-retten og i medlemsstaternes lovgivninger.

81 Endelig er den fortolkning, hvorefter begrebet »viderespredning pr. kabel« som omhandlet i artikel 1, stk. 3, i direktiv 93/83 kun finder anvendelse på forholdet mellem indehavere af ophavsrettigheder og beslægtede rettigheder, på den ene side, og »kabeldistributører« i udtrykkets traditionelle forstand, på den anden side, i overensstemmelse med de formål, der forfølges med direktiv 93/83.

82 Som det fremgår af analysen i denne doms præmis 70-73, er det ubestridt, at direktivet hovedsageligt blev vedtaget med henblik på navnlig at lette viderespredning pr. kabel ved at fremme retten til at give tilladelser.

83 Denne konstatering understøttes af ottende og tiende betragtning til direktiv 93/83, hvoraf det fremgår dels, at på tidspunktet for vedtagelsen af direktivet manglede den retssikkerhed, der er nødvendig for at sikre den frie bevægelighed for radio- og TV-udsendelser inden for Unionen, hvor programmer, der sendes over landegrænserne, tilføres kabelnet og videres predes via disse, dels at kabeldistributører ikke kunne være helt sikre på, at de nu også havde erhvervet alle rettighederne til de programmer, der indgik i aftaler.

84 Det må derfor fastslås, at virksomheder, såsom hoteller, ikke er omfattet af begreberne »viderespredning pr. kabel« og »kabeldistributør« som omhandlet i direktiv 93/83.

85 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal de forelagte spørgsmål, som omformuleret, besvares med, at artikel 1, stk. 3, i direktiv 93/83, sammenholdt med dette direktivets artikel 8, stk. 1, skal fortolkes således, at:

– direktivet ikke tillægger radio- og TV-selskaber en eneret til at tillade eller forbyde »viderespredning pr. kabel« som omhandlet i denne bestemmelse, og at

– en samtidig, uændret og uforkortet viderespredning via satellit af radio- og TV-udsendelser beregnet til almenheden ikke udgør en sådan viderespredning pr. kabel, når denne viderespredning foretages af en anden person end en kabeldistributør som omhandlet i dette direktiv, såsom et hotel.

Sagsomkostninger

86 Da sagens behandling i forhold til hovedsagernes parter udgør et led i de sager, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Femte Afdeling) for ret:

Artikel 1, stk. 3, i Rådets direktiv 93/83/EØF af 27. september 1993 om samordning af visse bestemmelser vedrørende ophavsrettigheder og ophavsretsbeslægtede rettigheder i forbindelse med radio- og TV-udsendelse via satellit og viderespredning pr. kabel, sammenholdt med dette direktivs artikel 8, stk. 1, skal fortolkes således, at:

– **direktivet ikke tillægger radio- og TV-selskaber en eneret til at tillade eller forbyde »viderespredning pr. kabel« som omhandlet i denne bestemmelse, og at**

– **en samtidig, uændret og uforkortet viderespredning via satellit af radio- og TV-udsendelser beregnet til almenheden ikke udgør en sådan viderespredning pr. kabel, når denne viderespredning foretages af en anden person end en kabeldistributør som omhandlet i dette direktiv, såsom et hotel.**

Underskrifter